

Arrest

nr. 307 631 van 31 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 31 mei 2022, dient op 1 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 27 juli 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 20 juli 2023.

1.3. Op 23 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Kham, provincie Nangarhar. U verhuisde rond uw vijfjarige leeftijd naar de wijk Pul-e-Charkhi gelegen in het district Bagrami, provincie Kabul en dit omdat uw vader zo dichtbij zijn job zou wonen. U woonde daar samen met uw ouders, uw twee broers en uw drie zussen. Uw vader werkte sinds het regime van Najibullah (1989-92) voor het Afghaanse nationale leger. Op het einde van zijn carrière had hij de rang van generaal en was hij verantwoordelijk voor de verdeling van soldaten over de verschillende provincies.

U verklaarde dat uw vader informatie deelde over de taliban uit jullie geboortedorp Kham met de voormalige overheid waarna er een operatie plaatsvond in dat dorp. Hierbij werden talibanleden gearresteerd. Na de machtsovername werden er werknemers van de voormalige overheid doodgeschoten in jullie regio. Jullie leefden nog twee weken in angst thuis. U vluchtte samen met uw vader aangezien u de oudste zoon bent.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 30 augustus 2021 uit Afghanistan bent gevlucht. U reisde vervolgens via Iran, Turkije (waar u uw vader kwijtgeraakte op de grens met Bulgarije), Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België, waar u op 31 mei 2022 toekwam. U diende op 1 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog drie keer langs en ze vroegen naar u en uw vader en doorzochten het huis. U hebt geen idee wanneer ze de eerste en derde keer langskwamen. De tweede keer kwamen ze langs in de tiende maand van 2022.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, de originele taskara van uw vader, foto's met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader, de originele bankkaart van uw vader, originele documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader en de originele envelop waarmee de documenten naar u werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst stelde het CGVS vast dat u geen geloofwaardige verklaringen wist af te leggen over de tewerkstelling van uw vader. Zo kwam u tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan te verklaren dat uw vader een hoge positie had, hij verantwoordelijk was voor de vestiging van de soldaten over de provincies, dat hij elke ochtend om zes uur werd opgehaald en 's avonds om vijf uur terugkwam en elke week ook één nacht moest werken (CGVS, p. 10-13). Verder wist u niet of uw vader hogere studies gedaan had wat vreemd is als uw vader dergelijke hoge positie bemachtigde (CGVS, p. 11). U had daarnaast ook geen idee over uw vader zijn carrière doorheen de jaren en u bood geen zicht op hoe hij doorheen de jaren heen werd gepromoveerd tot uiteindelijk de rang van generaal (CGVS, p. 11). U verklaarde ook dat uw vader ooit als gewoon soldaat begon, maar dit is bijzonder vreemd voor iemand die het uiteindelijk tot generaal zou schoppen (CGVS, p. 11). Tevens had u geen idee over wanneer uw vader de rang van generaal bereikte en kon u ook geen merkwaardig genoeg ook geen documenten neerleggen waarin staat dat uw vader deze rang zou gehad hebben (CGVS, p. 11). Op enkele (oudere) documenten die u voorlegt, staat vermeld dat de betreffende persoon de rang van 'majoor' had. Het meest recente document met vermelding van de rang van de betrokken persoon, 'majoor', dateert van 2012. Hoewel u beweerde dat uw vader als generaal actief was tot op het moment van de machtsovername in 2021, legt u geen enkel document neer dat kan attesteren dat hij effectief die rang had en dat hij de laatste jaren nog actief zou zijn geweest in het leger. U had verder ook totaal geen idee over de precieze taken van uw vader en sinds wanneer hij precies verantwoordelijk was voor de vestiging van de soldaten over de provincies (CGVS, p. 11). Daarnaast wist u niet wat de naam was van het bataljon waar uw vader gevestigd was, hoewel dit volgens uw vlak gelegen was bij uw huis (CGVS, p. 11). U had ook geen kennis over de opleidingen die uw vader zou gevolgd hebben in het kader van zijn tewerkstelling (CGVS, p. 12). Ook over de collega's van uw vader wist u amper iets te vertellen, alsook over de bodyguards die uw vader elke dag thuis kwamen halen en terugbrachten (CGVS, p. 12, 14). U kon hierbij enkel de naam van één chauffeur noemen (CGVS, p. 12). Ook over zijn commandant kon u amper iets zeggen. Zo wist u enkel dat hij de rang senior-generaal-majoor zou hebben en noemt u daarbij louter twee namen van ministers van defensie (CGVS, p. 12). U had verder ook geen info over wat uw vader allemaal meemaakte op zijn werk (CGVS, p. 12).

U probeerde uw gebrek aan kennis te verantwoorden door te stellen dat uw vader nooit iets vertelde thuis en u er zelf niet tewerkgesteld was en u anders wel over deze info zou beschikt hebben (CGVS, p. 10, 12-14, 16). Echter is het vreemd dat hij jullie dan wel op de hoogte bracht van het rapporteren over de taliban uit Kham (CGVS, p. 12). Dit betreft namelijk ook gevoelige informatie waarvan verwacht kan worden dat uw vader deze dan ook geheim hield. Daarenboven stelde u nooit vragen aan uw vader over zijn job en dit uit respect voor uw vader en omdat uw vader toch niks zou zeggen (CGVS, p. 12). Ook dit is echter een vreemde verklaring aangezien verwacht kan worden dat u toch een bepaalde interesse toonde in de job van uw vader en zeker nadat jullie samen moesten vluchten omwille van de problemen die u zou gekregen hebben door de tewerkstelling van uw vader (CGVS, p. 19-20). Ook over de documenten wist u amper informatie te geven. U wist namelijk enkel dat het verschillende appreciatiebrieven betrof, maar u kende niks over de inhoud van deze documenten of in welke context deze werden afgeleverd (CGVS, p. 13-16). Ook kon u geen context geven bij de foto's van uw vader zijn tewerkstelling en de redenen waarom hij samenwerkte met de Amerikanen en de Canadezen (CGVS, p. 13-16). Dit kan nochtans verwacht worden aangezien u genoot van een middelbare scholing en u afkomstig zou zijn uit een hoger sociaal milieu indien uw vader generaal zou zijn geweest (CGVS, p. 6, 10). Het is dus totaal niet aannemelijk dat u over zo weinig informatie beschikt en zelfs amper op de hoogte bent over de inhoud en de context van de door u voorgelegde documenten. Er kunnen bijgevolg ook twijfels worden geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Uit de beschikbare informatie blijkt daarenboven dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude. Hierbij moet worden benadrukt dat dergelijke documenten op eenvoudige wijze kunnen worden gefabriceerd. Ook de foto's die u neerlegde tonen niet aan dat u de zoon zou zijn van de persoon die hierop wordt afgebeeld. U beschikte daarenboven over geen enkele foto die de band tussen u en uw vader zou aantonen (CGVS, p. 16). Aan documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen wat hier geenszins het geval is gebleken. Het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, wordt bijgevolg als ongeloofwaardig beoordeeld. Hierdoor kunnen de bedreigingen die zouden voortvloeien uit dit profiel evenmin aannemelijk worden bevonden.

Voorts wist u het CGVS evenmin te overtuigen van het door u aangehaalde asielrelaas, en wel hierom.

Zo beschikte u over zeer weinig informatie omtrent het rapporteren van uw vader aan de overheid. U had geen idee over wanneer uw vader rapporteerde aan de overheid en u had ook geen kennis over de operatie die hieraan gelinkt zou zijn (CGVS, p. 8, 17). Verder was u eerder vaag over de informatie die uw vader zou gedeeld hebben en in welke mate deze nuttig was voor de voormalige overheid (CGVS, p. 16-17). Uw gebrek aan deze kennis doet dus ook vragen rijzen over de vooropgestelde rapportage van uw vader aan de overheid.

Tevens is het merkwaardig dat u en uw vader nog twee weken thuis zijn gebleven na de machtsovername. Zo was de taliban meteen aanwezig in jullie regio na de machtsovername (CGVS, p. 18-19). Ook beschikten jullie toen al over de informatie dat voormalig overheidspersoneel werd vermoord (CGVS, p. 19). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat jullie nog twee weken zouden zijn thuisgebleven met deze kennis en het risico voor uw vader omwille van zijn hoge positie (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd zei u louter dat jullie dachten dat de taliban iedereen zou vergeven en dat er de eerste dagen niet zo veel aan de hand was (CGVS, p. 19). Dit zijn echter geen afdoende verklaringen aangezien u daarentegen verklaarde al op de hoogte te zijn geweest van het gevaar en twee weken in angst leefde (CGVS, p. 7, 18-19). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat jullie nog twee weken in Afghanistan bleven terwijl jullie zich bewust waren van het gevaar.

Tot slot waren ook de gebeurtenissen na uw vertrek weinig aannemelijk. Zo had u geen idee wanneer de taliban de eerste keer naar jullie huis kwamen en hoe ze reageerden toen uw moeder hen zei dat u er niet was (CGVS, p. 9). U wist daarentegen wel de exacte datum van wanneer de taliban de tweede keer kwamen, maar ook hier had u opnieuw geen idee over de reactie van de taliban op uw moeder die zei dat u er niet was (CGVS, p. 9). Verder had u opnieuw geen idee over wanneer de taliban de derde keer langskwamen (CGVS, p. 9). U had ook geen kennis over wie van de taliban langskwam en u verklaarde bovendien dat u hier niet naar vroeg (CGVS, p. 10). Dergelijke vage verklaringen doen twijfels ontstaan bij deze bezoeken na uw vertrek. Bovendien is het eerder vreemd dat de taliban bleven komen met louter de vraag waar u was terwijl uw moeder al zei dat jullie waren gevlucht (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter dat de taliban kwamen omdat jullie hadden gerapporteerd aan de voormalige overheid, maar ook dit biedt geen verklaring (CGVS, p. 10).

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easoPLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt,

burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bijgevolg na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het

buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw originele taskara, de originele taskara van uw vader, foto's met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader, de originele bankkaart van uw vader, originele documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader en de originele envelop waarmee de documenten naar u werden verstuurd, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

De foto's met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader, de originele bankkaart van uw vader en originele documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader werden hierboven reeds besproken. De taskara van uw vader biedt geen garantie dat de persoon op de taskara weldegelijk uw vader is. Uw taskara toont louter uw identiteit aan wat niet betwist wordt door het CGVS. De envelop waarmee de documenten naar u werden verstuurd toont louter aan dat u documenten heeft ontvangen vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Vooreerst gaat verzoeker, na een theoretisch betoog, in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren. Hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en zijn bijzonder kwetsbaar profiel. Verzoeker voert tevens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel. Vervolgens voert hij een theoretisch betoog over de vrees in verband met verwestering, waarbij hij ook benadrukt dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen, zoals hijzelf, bij een terugkeer een risico op vervolging lopen, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie, als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen. Verzoeker licht vervolgens toe waarom de theorie betreffende een vrees voor terugkeer omwille van verwestering *in casu* dient toegepast te worden.

Tot slot gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en naar landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de precaire humanitaire en socio-economische situatie en de veiligheidssituatie daar.

In de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan (stukken 1-74).

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 15 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze aanvullende nota van 22 maart 2024 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is,

dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk geïdificeerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie geïdificeerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds geïdificeerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterende jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

Bij de aanvullende nota van 22 maart 2024 voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- originele bankafschriften
- foto van verzoeker, zijn vader en zijn broer
- loonbrieven.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen...”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst verzoeker ook naar de UNHCR *Guidance note* van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 15 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 opnieuw het gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal

blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Verzoeker argumenteert, onder verwijzing naar de Nansen Note, verder dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR dan aan de richtsnoeren van de EUAA. Dit is echter niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert. De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “*Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.*” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in

aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending of de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van deze artikelen niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer te worden gedood door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij het Afghaanse nationale leger.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld:

"Allereerst stelde het CGVS vast dat u geen geloofwaardige verklaringen wist af te leggen over de tewerkstelling van uw vader. Zo kwam u tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder dan te verklaren dat uw vader een hoge positie had, hij verantwoordelijk was voor de vestiging van de soldaten over de provincies, dat hij elke ochtend om zes uur werd opgehaald en 's avonds om vijf uur terugkwam en elke week ook één nacht moest werken (CGVS, p. 10-13). Verder wist u niet of uw vader hogere studies gedaan had wat vreemd is als uw vader dergelijke hoge positie bemachtigde (CGVS, p. 11). U had daarnaast ook geen idee over uw vader zijn carrière doorheen de jaren en u bood geen zicht op hoe hij doorheen de jaren heen werd gepromoveerd tot uiteindelijk de rang van generaal (CGVS, p. 11). U verklaarde ook dat uw vader ooit als gewoon soldaat begon, maar dit is bijzonder vreemd voor iemand die het uiteindelijk tot generaal zou schoppen (CGVS, p. 11). Tevens had u geen idee over wanneer uw vader de rang van generaal bereikte en kon u ook geen merkwaardig genoeg ook geen documenten neerleggen waarin staat dat uw vader deze rang zou gehad hebben (CGVS, p. 11). Op enkele (oudere) documenten die u voorlegt, staat vermeld dat de betreffende persoon de rang van 'majoor' had. Het meest recente document met vermelding van de rang van de betrokken persoon, 'majoor', dateert van 2012. Hoewel u beweerde dat uw vader als generaal actief was tot op het moment van de machtsovername in 2021, legt u geen enkel document neer dat kan attesteren dat hij effectief die rang had en dat hij de laatste jaren nog actief zou zijn geweest in het leger. U had verder ook totaal geen idee over de precieze taken van uw vader en sinds wanneer hij precies verantwoordelijk was voor de vestiging van de soldaten over de provincies (CGVS, p. 11). Daarnaast wist u niet wat de naam was van het bataljon waar uw vader gevestigd was, hoewel dit volgens uw vlak gelegen was bij uw huis (CGVS, p. 11). U had ook geen kennis over de opleidingen die uw vader zou gevolgd hebben in het kader van zijn tewerkstelling (CGVS, p. 12). Ook over de collega's van uw vader wist u amper iets te vertellen, alsook over de bodyguards die uw vader elke dag thuis kwamen halen en terugbrachten (CGVS, p. 12, 14). U kon hierbij enkel de naam van één chauffeur noemen (CGVS, p. 12). Ook over zijn commandant kon u amper iets zeggen. Zo wist u enkel dat hij de rang senior-generaal-majoor zou hebben en noemt u daarbij louter twee namen van ministers van defensie (CGVS, p. 12). U had verder ook geen info over wat uw vader allemaal meemaakte op zijn werk (CGVS, p. 12).

U probeerde uw gebrek aan kennis te verantwoorden door te stellen dat uw vader nooit iets vertelde thuis en u er zelf niet tewerkgesteld was en u anders wel over deze info zou beschikt hebben (CGVS, p. 10, 12-14, 16). Echter is het vreemd dat hij jullie dan wel op de hoogte bracht van het rapporteren over de taliban uit Kham (CGVS, p. 12). Dit betreft namelijk ook gevoelige informatie waarvan verwacht kan worden dat uw vader deze dan ook geheim hield. Daarenboven stelde u nooit vragen aan uw vader over zijn job en dit uit respect voor uw vader en omdat uw vader toch niks zou zeggen (CGVS, p. 12). Ook dit is echter een vreemde verklaring aangezien verwacht kan worden dat u toch een bepaalde interesse toonde in de job van uw vader en zeker nadat jullie samen moesten vluchten omwille van de problemen die u zou gekregen hebben door de tewerkstelling van uw vader (CGVS, p. 19-20). Ook over de documenten wist u amper informatie te geven. U wist namelijk enkel dat het verschillende appreciatiebrieven betrof, maar u kende niks over de inhoud van deze documenten of in welke context deze werden afgeleverd (CGVS, p. 13-16). Ook kon u geen context geven bij de foto's van uw vader zijn tewerkstelling en de redenen waarom hij samenwerkte met de Amerikanen en de Canadezen (CGVS, p. 13-16). Dit kan nochtans verwacht worden aangezien u genoot van een middelbare scholing en u afkomstig zou zijn uit een hoger sociaal milieu indien uw vader generaal zou zijn geweest (CGVS, p. 6, 10). Het is dus totaal niet aannemelijk dat u over zo weinig informatie beschikt en zelfs amper op de hoogte bent over de inhoud en de context van de door u voorgelegde

documenten. Er kunnen bijgevolg ook twijfels worden geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Uit de beschikbare informatie blijkt daarenboven dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude. Hierbij moet worden benadrukt dat dergelijke documenten op eenvoudige wijze kunnen worden gefabriceerd. Ook de foto's die u neerlegde tonen niet aan dat u de zoon zou zijn van de persoon die hierop wordt afgebeeld. U beschikte daarenboven over geen enkele foto die de band tussen u en uw vader zou aantonen (CGVS, p. 16). Aan documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen wat hier geenszins het geval is gebleken. Het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, wordt bijgevolg als ongeloofwaardig beoordeeld. Hierdoor kunnen de bedreigingen die zouden voortvloeien uit dit profiel evenmin aannemelijk worden bevonden.

Voorts wist u het CGVS evenmin te overtuigen van het door u aangehaalde asielrelaas, en wel hierom. Zo beschikte u over zeer weinig informatie omtrent het rapporteren van uw vader aan de overheid. U had geen idee over wanneer uw vader rapporteerde aan de overheid en u had ook geen kennis over de operatie die hieraan gelinkt zou zijn (CGVS, p. 8, 17). Verder was u eerder vaag over de informatie die uw vader zou gedeeld hebben en in welke mate deze nuttig was voor de voormalige overheid (CGVS, p. 16-17). Uw gebrek aan deze kennis doet dus ook vragen rijzen over de vooropgestelde rapportage van uw vader aan de overheid.

Tevens is het merkwaardig dat u en uw vader nog twee weken thuis zijn gebleven na de machtsvername. Zo was de taliban meteen aanwezig in jullie regio na de machtsvername (CGVS, p. 18-19). Ook beschikten jullie toen al over de informatie dat voormalig overheidspersoneel werd vermoord (CGVS, p. 19). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat jullie nog twee weken zouden zijn thuisgebleven met deze kennis en het risico voor uw vader omwille van zijn hoge positie (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd zei u louter dat jullie dachten dat de taliban iedereen zou vergeven en dat er de eerste dagen niet zo veel aan de hand was (CGVS, p. 19). Dit zijn echter geen afdoende verklaringen aangezien u daarentegen verklaarde al op de hoogte te zijn geweest van het gevaar en twee weken in angst leefde (CGVS, p. 7, 18-19). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat jullie nog twee weken in Afghanistan bleven terwijl jullie zich bewust waren van het gevaar.

Tot slot waren ook de gebeurtenissen na uw vertrek weinig aannemelijk. Zo had u geen idee wanneer de taliban de eerste keer naar jullie huis kwamen en hoe ze reageerden toen uw moeder hen zei dat u er niet was (CGVS, p. 9). U wist daarentegen wel de exacte datum van wanneer de taliban de tweede keer kwamen, maar ook hier had u opnieuw geen idee over de reactie van de taliban op uw moeder die zei dat u er niet was (CGVS, p. 9). Verder had u opnieuw geen idee over wanneer de taliban de derde keer langskwamen (CGVS, p. 9). U had ook geen kennis over wie van de taliban langskwam en u verklaarde bovendien dat u hier niet naar vroeg (CGVS, p. 10). Dergelijke vage verklaringen doen twijfels ontstaan bij deze bezoeken na uw vertrek. Bovendien is het eerder vreemd dat de taliban bleven komen met louter de vraag waar u was terwijl uw moeder al zei dat jullie waren gevlucht (CGVS, p. 9). Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter dat de taliban kwamen omdat jullie hadden gerapporteerd aan de voormalige overheid, maar ook dit biedt geen verklaring (CGVS, p. 10)."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Betreffende zijn kennis over het werk van zijn vader, stelt verzoeker dat hij relevante informatie heeft verstrekt, wat aantoonde dat hij adequaat heeft gereageerd op de vragen, dat, hoewel zijn antwoorden beknopt waren, ze toch belangrijke aspecten van het beroep van zijn vader hebben kunnen belichten, dat hij aangegeven heeft dat zijn vader een generaal was die verantwoordelijk was voor de verdeling van soldaten over verschillende provincies en hun toewijzing aan een trainingscentrum, dat hij ook de werktijden van zijn vader genoemd heeft, waarbij opviel dat hij om 6 uur 's ochtends begon en om 17 uur 's avonds terugkeerde, dat dit een algemeen beeld geeft van de verantwoordelijkheden van zijn vader en zijn dagelijks routine. Hij stelt dat hij bevestigd heeft dat zijn vader deze functie gedurende zijn hele carrière heeft bekleed, zonder specifiek aan te geven hoelang hij dit heeft gedaan, dat dit het idee versterkt dat zijn vader een stabiele

loopbaan had in het militaire domein. Verzoeker wijst erop dat toen hem gevraagd werd of hij details kende over de opleiding of promoties van zijn vader, hij uitlegde dat hij deze informatie niet had vanwege diepgeworteld cultureel respect, dat hij benadrukt dat het in hun cultuur als ongepast wordt beschouwd om indringende vragen te stellen over het werk van volwassenen en ouderen, dat dit antwoord getuigt van het diepe respect voor zijn vader en de sociale conventies in de gemeenschap, dat hij daarom niet direct betrokken was bij de militaire carrière van zijn vader en geen toegang had tot specifieke details over professionele aspecten, dat deze respectvolle benadering van het professionele leven van ouderen een belangrijk kenmerk van de cultuur weerspiegelt, waarbij discretie en terughoudendheid in familiale interacties centraal staan. Hij stelt dat hij heeft aangegeven dat zijn vader onder het gezag van de minister van Defensie stond en hij gewezen heeft op de frequente rotatie van ministers van Defensie, wat suggereert dat er enige politieke instabiliteit in dit vakgebied was. Verzoeker betoogt dat hij hierdoor vrijwel alle vragen van het CGVS heeft beantwoord, waarbij hij relevante informatie heeft verstrekt over het werk van zijn vader, terwijl hij tegelijkertijd heeft uitgelegd waarom hij bepaalde details niet kon verstrekken vanwege culturele normen, dat als gevolg daarvan de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd lijkt, aangezien hij heeft samengewerkt en consistente en begrijpelijke antwoorden heeft gegeven op de gestelde vragen.

De Raad merkt vooreerst op dat de motiveringsplicht in hoofde van verweerder geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

Het feit dat verzoeker relevante informatie heeft verstrekt over het werk van zijn vader, dat hij belangrijke aspecten van het beroep van zijn vader heeft kunnen belichten, dat hij aangegeven heeft dat zijn vader een generaal was die verantwoordelijk was voor de verdeling van soldaten over verschillende provincies en hun toewijzing aan een trainingscentrum, dat hij ook de werktijden van zijn vader genoemd heeft, waarbij opviel dat hij om 6 uur 's ochtends begon en om 17 uur 's avonds terugkeerde, dat dit een algemeen beeld geeft van de verantwoordelijkheden van zijn vader en zijn dagelijks routine, doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen *“Verder wist u niet of uw vader hogere studies gedaan had wat vreemd is als uw vader dergelijke hoge positie bemachtigde (CGVS, p. 11). U had daarnaast ook geen idee over uw vader zijn carrière doorheen de jaren en u bood geen zicht op hoe hij doorheen de jaren heen werd gepromoveerd tot uiteindelijk de rang van generaal (CGVS, p. 11). U verklaarde ook dat uw vader ooit als gewoon soldaat begon, maar dit is bijzonder vreemd voor iemand die het uiteindelijk tot generaal zou schoppen (CGVS, p. 11). Tevens had u geen idee over wanneer uw vader de rang van generaal bereikte en kon u ook geen merkwaardig genoeg ook geen documenten neerleggen waarin staat dat uw vader deze rang zou gehad hebben (CGVS, p. 11). Op enkele (oudere) documenten die u voorlegt, staat vermeld dat de betreffende persoon de rang van ‘majoor’ had. Het meest recente document met vermelding van de rang van de betrokken persoon, ‘majoor’, dateert van 2012. Hoewel u beweerde dat uw vader als generaal actief was tot op het moment van de machtsovername in 2021, legt u geen enkel document neer dat kan attesteren dat hij effectief die rang had en dat hij de laatste jaren nog actief zou zijn geweest in het leger. U had verder ook totaal geen idee over de precieze taken van uw vader en sinds wanneer hij precies verantwoordelijk was voor de vestiging van de soldaten over de provincies (CGVS, p. 11). Daarnaast wist u niet wat de naam was van het bataljon waar uw vader gevestigd was, hoewel dit volgens uw vlak gelegen was bij uw huis (CGVS, p. 11). U had ook geen kennis over de opleidingen die uw vader zou gevolgd hebben in het kader van zijn tewerkstelling (CGVS, p. 12). Ook over de collega’s van uw vader wist u amper iets te vertellen, alsook over de bodyguards die uw vader elke dag thuis kwamen halen en terugbrachten (CGVS, p. 12, 14). U kon hierbij enkel de naam van één chauffeur noemen (CGVS, p. 12). Ook over zijn commandant kon u amper iets zeggen. Zo wist u enkel dat hij de rang senior-generaal-majoor zou hebben en noemt u daarbij louter twee namen van ministers van defensie (CGVS, p. 12). U had verder ook geen info over wat uw vader allemaal meemaakte op zijn werk (CGVS, p. 12).”*

Ook door louter te volharden in zijn verklaringen en te betogen dat hij bevestigd heeft dat zijn vader deze functie gedurende zijn hele carrière heeft bekleed, zonder specifiek aan te geven hoelang hij dit heeft gedaan, dat dit het idee versterkt dat zijn vader een stabiele loopbaan had in het militaire domein en dat zijn vader onder het gezag van de minister van Defensie stond en hij gewezen heeft op de frequente rotatie van ministers van Defensie, wat volgens hem suggereert dat er enige politieke instabiliteit in dit vakgebied was, weerlegt hij de motieven *“U had daarnaast ook geen idee over uw vader zijn carrière doorheen de jaren en u bood geen zicht op hoe hij doorheen de jaren heen werd gepromoveerd tot uiteindelijk de rang van generaal (CGVS, p. 11). U verklaarde ook dat uw vader ooit als gewoon soldaat begon, maar dit is bijzonder vreemd voor iemand die het uiteindelijk tot generaal zou schoppen (CGVS, p. 11). Tevens had u geen idee over*

wanneer uw vader de rang van generaal bereikte en kon u ook geen merkwaardig genoeg ook geen documenten neerleggen waarin staat dat uw vader deze rang zou gehad hebben (CGVS, p. 11). Op enkele (oudere) documenten die u voorlegt, staat vermeld dat de betreffende persoon de rang van 'majoor' had. Het meest recente document met vermelding van de rang van de betrokken persoon, 'majoor', dateert van 2012. Hoewel u beweerde dat uw vader als generaal actief was tot op het moment van de machtsovername in 2021, legt u geen enkel document neer dat kan attesteren dat hij effectief die rang had en dat hij de laatste jaren nog actief zou zijn geweest in het leger. U had verder ook totaal geen idee over de precieze taken van uw vader en sinds wanneer hij precies verantwoordelijk was voor de vestiging van de soldaten over de provincies (CGVS, p. 11). (...) Ook over zijn commandant kon u amper iets zeggen. Zo wist u enkel dat hij de rang senior-generaal-majoor zou hebben en noemt u daarbij louter twee namen van ministers van defensie (CGVS, p. 12)." niet.

De Raad wijst erop dat van verzoeker, die bij zijn vertrek in augustus 2021 reeds 22 jaar was, mag worden verwacht dat hij reeds de nodige maturiteit bezat om interesse te vertonen in het werk van zijn vader en daarover door hem te worden geïnformeerd. De tewerkstelling van zijn vader betreft immers een kernelement van zijn relaas, waarop hij zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan overwegend stoelt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de job van zijn vader.

Waar verzoeker erop wijst dat toen hem gevraagd werd of hij details kende over de opleiding of promoties van zijn vader, hij uitlegde dat hij deze informatie niet had vanwege diepgeworteld cultureel respect, en voorts benadrukt dat het in hun cultuur als ongepast wordt beschouwd om indringende vragen te stellen over het werk van volwassenen en ouderen, dat dit antwoord getuigt van het diepe respect voor zijn vader en de sociale conventies in de gemeenschap, dat hij daarom niet direct betrokken was bij de militaire carrière van zijn vader en geen toegang had tot specifieke details over professionele aspecten, dat deze respectvolle benadering van het professionele leven van ouderen een belangrijk kenmerk van de cultuur weerspiegelt, waarbij discretie en terughoudendheid in familiale interacties centraal staan, gaat hij bovendien voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld *"U probeerde uw gebrek aan kennis te verantwoorden door te stellen dat uw vader nooit iets vertelde thuis en u er zelf niet tewerkgesteld was en u anders wel over deze info zou beschikt hebben (CGVS, p. 10, 12-14, 16). Echter is het vreemd dat hij jullie dan wel op de hoogte bracht van het rapporteren over de taliban uit Kham (CGVS, p. 12). Dit betreft namelijk ook gevoelige informatie waarvan verwacht kan worden dat uw vader deze dan ook geheim hield. Daarenboven stelde u nooit vragen aan uw vader over zijn job en dit uit respect voor uw vader en omdat uw vader toch niks zou zeggen (CGVS, p. 12). Ook dit is echter een vreemde verklaring aangezien verwacht kan worden dat u toch een bepaalde interesse toonde in de job van uw vader en zeker nadat jullie samen moesten vluchten omwille van de problemen die u zou gekregen hebben door de tewerkstelling van uw vader (CGVS, p. 19-20)." Door louter de bij het CGVS opgeworpen verschoeningen te herhalen, weerlegt verzoeker deze motieven niet. De Raad bevestigt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan, met name de tewerkstelling van zijn vader. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker, de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de tewerkstelling van zijn vader. De tewerkstelling van zijn vader raakt de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn vader, minstens na hun gemeenschappelijke vlucht uit Afghanistan.*

Gelet op het voorgaande kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit het de omstandigheid dat hij vrijwel alle vragen van het CGVS heeft beantwoord, waarbij hij relevante informatie heeft verstrekt over het werk van zijn vader, terwijl hij tegelijkertijd heeft uitgelegd waarom hij bepaalde details niet kon verstrekken vanwege culturele normen, niet geconcludeerd worden dat de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd lijkt, aangezien hij heeft samengewerkt en consistente en begrijpelijke antwoorden heeft gegeven op gestelde vragen.

Verzoeker betoogt ter terechtzitting nog dat hij hooggeschoold is doch verkeerd geadviseerd werd door de mensen in het centrum, dat zij hem zeiden niet te veel te vertellen daar hij op die manier een negatief zou krijgen, dat de informatie over de tewerkstelling van zijn vader, zijn studies, zijn werk bij de Amerikanen, wie zijn leider was en wat zijn taak was, hem bekend waren doch dat hij bang was om dit te vertellen. Echter betreft een verkeerd of slecht advies geen bevredigende verklaring voor de vastgestelde gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader. De Raad herhaalt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten en dat hij zeker de

essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek, *in casu* de tewerkstelling van zijn vader, op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit slecht geadviseerd te zijn geweest doet hieraan geen afbreuk. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is immers inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

4.7.1.5. Betreffende de opzegging door zijn vader bij de regering, betoogt verzoeker dat hij uitgebreide informatie heeft verstrekt over de melding die zijn vader bij de overheid heeft gedaan, dat hij gedetailleerd geantwoord heeft op de vragen van het CGVS, waarbij hij uitlegde dat zijn vader informatie rapporteerde over de activiteiten van de taliban in hun dorp, inclusief de betrokken personen en de bedreigingen voor de openbare veiligheid, dat hij ook heeft uitgelegd hoe zijn vader informatie verkreeg via familieleden en andere vertrouwde personen. Bovendien stelt verzoeker dat hij heeft bevestigd dat deze informatie algemeen bekend was in zijn dorp, wat aantoonde dat de melding van zijn vader geen geheim was, dat hij uitlegde dat de aanwezigheid van de taliban over het algemeen bekend was bij iedereen, maar dat zijn vader specifieke details had verstrekt die aan de autoriteiten waren doorgegeven, dat het belangrijk is op te merken dat hij niet aarzelde om de vragen van het CGVS te beantwoorden en zoveel mogelijk details te verstrekken, gezien zijn persoonlijke kennis, dat hij zijn volledige medewerking toonde tijdens het interviewproces, dat als gevolg hiervan kan gesteld worden dat hij volledige informatie heeft verstrekt aan het CGVS met betrekking tot de melding van zijn vader en dat zijn gedetailleerde en consistente antwoorden in overweging moeten genomen worden.

De Raad herhaalt dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven enkel de argumenten betreffen die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

Het feit dat verzoeker naar zijn mening uitgebreide informatie heeft verstrekt over de melding die zijn vader bij de overheid heeft gedaan, dat hij gedetailleerd geantwoord heeft op de vragen van het CGVS, waarbij hij uitlegde dat zijn vader informatie rapporteerde over de activiteiten van de taliban in hun dorp, inclusief de betrokken personen en de bedreigingen voor de openbare veiligheid, dat hij ook heeft uitgelegd hoe zijn vader informatie verkreeg via familieleden en andere vertrouwde personen, doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen *“Zo beschikte u over zeer weinig informatie omtrent het rapporteren van uw vader aan de overheid. U had geen idee over wanneer uw vader rapporteerde aan de overheid en u had ook geen kennis over de operatie die hieraan gelinkt zou zijn (CGVS, p. 8, 17). Verder was u eerder vaag over de informatie die uw vader zou gedeeld hebben en in welke mate deze nuttig was voor de voormalige overheid (CGVS, p. 16-17). Uw gebrek aan deze kennis doet dus ook vragen rijzen over de vooropgestelde rapportage van uw vader aan de overheid.”* Uit de antwoorden *“Al mijn dorpsgenoten hadden betrekking met de taliban. Mijn vader gaf de informatie over mijn dorpelingen aan de overheid”, “hij gaf info aan de overheid over de taliban en de overheid voerden een operatie achteraf uit op hun”, “Mijn vader rapporteerde aan de overheid en ze voerden een operatie uit en bij de operatie werden ze gearresteerd”* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), *“Mijn vader sprak met mijn moeder dat hij rapporteerde over het leven van de taliban”* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), *“Mijn vader rapporteerde over de taliban en wie er in het dorp bij de taliban was en dat ze onder vijand zijn”, “Hij rapporteerde over mensen die banden hadden met de taliban in het dorp en dat deze mensen bij de taliban waren en zorgden voor onveilige omstandigheden in het dorp. (...) en ik weet enkel dat hij over de taliban rapporteerde omdat ze onze tegenstanders zijn en meer niet”* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16), *“over de taliban en wie de personen waren en vader gaf het door”, “hij zei dat deze personen taliban zijn en ze doen zulke activiteiten en komen naar mensen die bij de politie hebben gewerkt”* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17) kan wel degelijk geconcludeerd worden, niettegenstaande verzoeker stelt dat het gaat over activiteiten van de taliban in hun dorp, verwijst naar de betrokkenen en de bedreiging voor de openbare veiligheid, dat verzoeker eerder vaag was over de informatie die zijn vader zou gedeeld hebben. Waar verzoeker stelt dat hij heeft bevestigd dat deze informatie algemeen bekend was in zijn dorp, wat aantoonde dat de melding van zijn vader geen geheim was, dat hij uitlegde dat de aanwezigheid van de taliban over het algemeen bekend was bij iedereen – wat overigens niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – weerlegt hij de bovenstaande motieven dat hij weinig informatie had over de rapportering door zijn vader aan de overheid, dat hij niet wist wanneer dit gebeurde en ook niet welke operatie hieraan gelinkt was, dat hij vaag was over de informatie die zijn vader zou gedeeld hebben en in welke mate deze nuttig was voor de overheid, niet. Waar hij erop wenst te wijzen dat de aanwezigheid van de taliban over het algemeen bekend was bij iedereen in het dorp, maar dat zijn vader specifieke details had verstrekt die aan de autoriteiten waren doorgegeven, beperkt hij zich tot een *post factum* verklaring over de informatie die zijn vader zou hebben gedeeld met de overheid, die bovendien opnieuw bijzonder vaag is, zodat ook deze verklaring geen ander licht kan werpen op de vaststelling dat er een gebrek aan kennis is over de door hem

vooropgestelde rapportage door zijn vader aan de overheid waardoor de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis ernstig onderuit gehaald wordt.

Door louter te stellen dat het belangrijk is op te merken dat hij niet aarzelde om de vragen van het CGVS te beantwoorden en zoveel mogelijk details te verstrekken, gezien zijn persoonlijke kennis, dat hij zijn volledige medewerking toonde tijdens het interviewproces, dat als gevolg hiervan kan gesteld worden dat hij volledige informatie heeft verstrekt aan het CGVS met betrekking tot de melding van zijn vader, dat zijn gedetailleerde en consistente antwoorden in overweging moeten genomen worden, beperkt hij zich tot het tegenspreken van de appreciatie van het CGVS waar – terecht, zoals blijkt uit wat voorafgaat – gemotiveerd wordt dat verzoeker zeer weinig informatie had omtrent het rapporteren door zijn vader aan de overheid, dat hij niet wist wanneer dit gebeurde en ook niet welke operatie hieraan gelinkt was en dat hij vaag was over de informatie die zijn vader zou gedeeld hebben en in welke mate deze nuttig was voor de overheid.

Gelet op wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend. Evenmin kan gesteld worden dat hij volledige informatie heeft verstrekt aan het CGVS met betrekking tot de melding van zijn vader noch dat er sprake zou zijn van zijn gedetailleerde en consistente antwoorden. Uit het loutere feit dat hij niet aarzelde om de vragen van het CGVS te beantwoorden, volgt niet *ipso facto* dat verzoeker volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente zou hebben afgelegd.

4.7.1.6. Betreffende de kennis van de data waarop de taliban bij hem zijn gekomen, stelt verzoeker dat hij zich de datum herinnerde waarop de taliban hen voor de tweede keer bedreigde, maar zich niet precies kon herinneren wanneer de eerste ontmoeting plaatsvond, dat deze variatie in de nauwkeurigheid van zijn herinneringen kan worden verklaard door verschillende factoren, dat het essentieel is te begrijpen dat hij zeer traumatische ervaringen heeft meegemaakt als gevolg van deze ontmoetingen met de taliban, dat stress en angst die gepaard gaan met dergelijke situaties de capaciteit van een persoon om zich exacte details, inclusief data, te herinneren, beïnvloeden, dat trauma het geheugen kan aantasten en sommige herinneringen vager maken dan andere, dat daarnaast moet opgemerkt worden dat hij geen precieze beheersing heeft van de westerse kalender, wat het voor hem moeilijk kan maken om de exacte data te verstrekken, dat kalendersystemen kunnen variëren afhankelijk van culturen en regio's en hij wellicht niet vertrouwd is met de kalender die wij gebruiken, dat het bovendien van cruciaal belang is te benadrukken dat de moeilijkheid om zich precies de datum van de eerste ontmoeting met de taliban te herinneren, niet noodzakelijkerwijze betekent dat zijn getuigenis onwaar of onbetrouwbaar is, dat het feit dat hij zich de tweede ontmoeting met meer precisie herinnert, aantoonde dat hij relevante herinneringen heeft aan deze traumatische gebeurtenissen, dat onregelmatigheden in zijn herinneringen kunnen worden toegeschreven aan de stressvolle omstandigheden waarin hij ze heeft gemaakt, evenals aan culturele verschillen in tijdsperceptie, dat het daarom belangrijk is om de volledige context in overweging te nemen.

Door louter te herhalen dat hij zich de datum herinnerde waarop de taliban hen voor de tweede keer bedreigde, maar zich niet precies kon herinneren wanneer de eerste ontmoeting plaatsvond, weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent niet.

Waar verzoeker de “*variatie in nauwkeurigheid van zijn herinneringen*” tracht te verklaren of te verschonen, door te stellen dat hij zeer traumatische ervaringen heeft meegemaakt als gevolg van deze ontmoetingen met de taliban, dat stress en angst die gepaard gaan met dergelijke situaties de capaciteit van een persoon om zich exacte details, inclusief data, te herinneren, beïnvloeden, dat trauma het geheugen kan aantasten en sommige herinneringen vager maken dan andere, moet de Raad beklemtonen dat *in casu* geen stukken voorliggen ter staving van enige geheugenproblemen wegens een trauma of psychologische problemen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Bovendien wordt aangestipt dat verzoeker bij de DVZ geen gewag heeft gemaakt van geheugenproblemen of mentale problemen en dat hij evenmin in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ gewag maakte van gezondheidsproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 25 juli 2022). *In casu* kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. Bovendien betreft het gebeurtenissen die verzoeker niet zelf heeft meegemaakt daar het gaat om drie verklaarde bezoeken van de taliban aan zijn huis na zijn vertrek, zodat in die zin ook het betoog dat uitgaat van de premisse van persoonlijke ontmoetingen met de taliban, niet vermag een ander licht te werpen op de motieven betreffende de gebeurtenissen na het vertrek van verzoeker. Daarnaast wijst de Raad erop dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten en dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Daarnaast kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich

te informeren omtrent zijn problemen. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker, de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond om bij zijn moeder, met wie hij nog contact heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5), de nodige duiding te verkrijgen over de door hem verklaarde bezoeken van de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan.

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij geen precieze beheersing heeft van de westerse kalender, wat het voor hem moeilijk kan maken om de exacte data te verstrekken, dat kalendersystemen kunnen variëren afhankelijk van culturen en regio's en hij wellicht niet vertrouwd is met de kalender die wij gebruiken, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geenszins blijkt dat verzoeker werd gevraagd data of tijdsaanduidingen te geven conform de westerse kalender.

Waar verzoeker stelt dat het bovendien van cruciaal belang is te benadrukken dat de moeilijkheid om zich precies de datum van de eerste ontmoeting met de taliban te herinneren, niet noodzakelijkerwijze betekent dat zijn getuigenis onwaar of onbetrouwbaar is, dat het feit dat hij zich de tweede ontmoeting met meer precisie herinnert, aantoonde dat hij relevante herinneringen heeft aan deze traumatische gebeurtenissen, dat onregelmatigheden in zijn herinneringen kunnen worden toegeschreven aan de stressvolle omstandigheden waarin hij ze heeft gemaakt, evenals aan culturele verschillen in tijdsperceptie, dat het daarom belangrijk is om de volledige context in overweging te nemen, lijkt hij er opnieuw aan voorbij te gaan dat de motieven die hij betwist betrekking hebben op gebeurtenissen na zijn vertrek, met name bezoeken van de taliban aan zijn huis in Afghanistan. Het betoog van verzoeker, dat uitgaat van de premisse van persoonlijke ontmoetingen met de taliban, is dan ook niet dienstig. In zoverre dit betoog nog kan betrokken worden op zijn herinnering aan de informatie die zijn moeder doorgaf, dat de onregelmatigheden in zijn herinneringen kunnen worden toegeschreven aan de stressvolle omstandigheden waarin hij ze heeft gehoord of de stress die hij heeft ervaren bij het horen ervan, herhaalt de Raad dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten en dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Eveneens kan opnieuw benadrukt worden dat redelijkerwijs verwacht mag worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen. Bovendien wordt verzoeker niet enkel tegengeworpen de datum van de eerste en de derde keer dat de taliban bij hem thuis langskwamen na zijn vertrek, niet te kennen, in de beoordeling dat zijn verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek weinig aannemelijk zijn, doch ook dat hij geen idee had hoe de taliban de eerste keer reageerde toen zijn moeder zei dat verzoeker er niet was, dat hij ook over het tweede bezoek geen idee had betreffende de reactie van de taliban als zijn moeder zei dat hij er niet was, dat hij ook geen kennis had over wie van de taliban de derde keer langskwam en hij daar ook niet om vroeg, dat dergelijke vage verklaringen twijfels doen ontstaan bij de bezoeken na verzoekers vertrek, dat bovendien het eerder vreemd is dat de taliban bleven komen met louter de vraag waar hij was terwijl zijn moeder al zei dat verzoeker en zijn vader gevlucht waren. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet weerlegd, noch ontkracht.

4.7.1.7. Met betrekking tot de bewijskracht van de ingediende documenten, merkt verzoeker op dat het CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht. Hij meent, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat verweerder die geen middelen aanvoert om het document niet te weerhouden, de stukken als begin van bewijs hoort aan te nemen, dat in tegenstelling tot wat verweerder beweert documenten niet enkel dienen ter staving van de door hem als geloofwaardig geachte verklaringen. Hij stelt dat gelet op deze elementen, het duidelijk is dat de grieven van het CGVS ongegrond zijn en moeten worden verworpen, dat de originelen van twee dreigbrieven werden voorgelegd, evenals de enveloppe waarin deze documenten werden overgebracht, dat afgezien van de algemene overwegingen en elementen betreffende de inhoud van deze brieven, geen concrete kritiek wordt geleverd op deze brieven, die nochtans essentieel zijn en centraal staan in zijn verhaal. Hij vervolgt dat de protection officer hem tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft geconfronteerd met het feit dat deze documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder een concrete en individuele analyse van deze documenten zouden worden afgewezen, dat ten minste deze documenten moeten beschouwd worden als een begin van bewijs.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de originelen van twee dreigbrieven die werden overgelegd, maar noch uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud noch uit de inventaris van de documenten voorgelegd door de verzoeker in het administratief dossier kan blijken dat verzoeker dergelijke documenten zou hebben voorgelegd. Ook in de loop van de procedure voor de Raad werden geen dreigbrieven voorgelegd, zodat moet aangenomen worden dat het *in casu* om een materiële vergissing gaat. Het betoog dat de originelen van twee dreigbrieven werden voorgelegd, evenals de enveloppe waarin deze documenten werden overgebracht, dat afgezien van de algemene overwegingen en

elementen betreffende de inhoud van deze brieven, geen concrete kritiek wordt geleverd op deze brieven, die nochtans essentieel zijn en centraal staan in zijn verhaal, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker stelt dat het CGVS de gewoonte heeft 'alle' documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins aannemelijk maakt en die bovendien wordt tegengesproken door de motieven van de bestreden beslissing, nu de voorgelegde taskara van verzoeker niet geweigerd wordt met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht, doch waarover daarentegen wordt gesteld dat de taskara van verzoeker zijn identiteit aantoont, wat niet wordt betwist door het CGVS.

Waar verzoeker meent, betreffende de documenten waar verweerder wijst op het feit dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht, dat verweerder geen middelen aanvoert om de documenten niet te weerhouden en hij aldus de stukken als begin van bewijs hoort aan te nemen, kan hij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat verweerder – naast de bijkomende vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude en dat dergelijke documenten op eenvoudige wijze kunnen worden gefabriceerd – heeft vastgesteld dat verzoeker over de documenten betreffende de tewerkstelling van zijn vader amper informatie kon geven, dat hij namelijk enkel wist dat het verschillende appreciatiebrieven betrof, maar hij niks kende over de inhoud van deze documenten of in welke context ze werden afgeleverd, dat hij ook geen context kon geven bij de foto's van zijn vader zijn tewerkstelling en de redenen waarom hij samenwerkte met de Amerikanen en de Canadezen, dat dit nochtans kan verwacht worden daar hij een middelbare scholing genoot en afkomstig zou zijn uit een hoger sociaal milieu indien zijn vader generaal zou zijn geweest, zodat het totaal niet aannemelijk is dat hij zo weinig informatie heeft en zelfs amper op de hoogte is over de inhoud en de context van de documenten. Verzoeker weerlegt met zijn betoog deze pertinente vaststellingen niet. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud en de herkomst van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu*. Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 22 maart 2024, 'originele bankafschriften' voorlegt, kan de Raad enkel vaststellen dat het lijkt te gaan om een rekeningoverzicht van een bankaccount op naam van een persoon met de naam van verzoekers vader waarop transacties worden vermeld tussen 1 januari 2017 en 27 juli 2019, doch verzoeker hierover geen verdere toelichtingen geeft in zijn aanvullende nota. Hij verduidelijkt niet uit welke gegevens de tewerkstelling van zijn vader zou dienen te blijken. Ook uit het document zelf kan geenszins de beweerde tewerkstelling van zijn vader in Afghanistan worden afgeleid.

De hierboven besproken vaststellingen in de bestreden beslissing volstaan om de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde documenten betreffende de tewerkstelling van zijn vader, de appreciatie dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van zijn vader niet kunnen ombuigen, te schragen. Het motief dat verzoeker over geen enkele foto beschikt die de band tussen hem en zijn vader zou aantonen, is dan ook overtuigend. Door het voegen bij de ter terechtzitting voorgelegde aanvullende nota van een foto waarop hij, zijn vader en zijn broer afgebeeld staan, werpt verzoeker dan ook geen ander licht op de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde documenten betreffende de tewerkstelling van zijn vader, de appreciatie dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van zijn vader niet kunnen ombuigen.

De Raad stelt vast, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, dat de adjunct-commissaris in de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing *in concreto* uiteenzet waarom de door verzoeker neergelegde documenten betreffende de tewerkstelling van zijn vader de appreciatie van zijn vluchtmotieven niet kunnen ombuigen. Eveneens dient opgemerkt te worden dat verzoeker in gebreke blijft hier enig concreet en valabel argument tegen in te brengen. Verzoeker kan dan ook niet op dienstige wijze voorhouden dat hij *"tijdens het persoonlijke onderhoud niet geconfronteerd [werd] met het feit dat deze documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder een concrete en individuele analyse van elk van deze documenten zouden worden afgewezen"*.

4.7.1.8. Verzoeker stelt voorts dat de bestreden beslissing niet genoeg rekening heeft gehouden met zijn individuele situatie zoals voorgeschreven door artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij erop wijst dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, dat dit een invloed heeft op hem, dat hij slechts naar de derde klas ging en hij niet kan lezen en schrijven, hij jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij 16-17 jaar oud was bij vertrek en 17-19 jaar bij aankomst in België en dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en veel problemen hebben met de taliban. Hij vervolgt dat in het licht van zijn profiel niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas kon worden verwacht als van iemand die beter opgeleid en serener was, dat de beoordeling van de geloofwaardigheid minder zwaar had moeten worden aangerekend, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn, dat in ieder geval moet vastgesteld

worden dat hij zijn precieze verhaal heeft doorgegeven en dat de beoordeling van het CGVS te streng is, dat de beoordeling zich op de geloofwaardigheid van de problemen die hij heeft gekregen met de taliban, richt. Hij meent dat het CGVS een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met zijn kwetsbaar profiel.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers betoog dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, waarbij hij verwijst naar pagina 6 van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (hierna: NPO), dat hij slechts naar de derde klas ging, onder verwijzing naar de NPO pagina 5, en hij niet kan lezen en schrijven, onder verwijzing naar de NPO pagina 9, niet strookt met zijn verklaringen die blijken uit de NPO en de overige stukken van het administratief dossier. Immers verklaarde verzoeker geenszins dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd. Een dergelijke verklaring kan geenszins teruggevonden worden op pagina 6 van de NPO, nog op enig andere pagina van de NPO. Daarentegen verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij van geboorte tot ongeveer 18 jaar geleden in Kham, Nangarhar gewoond heeft en dat hij ongeveer 18 jaar tot zijn vertrek twee weken na de val van de overheid in Poli Charchi in Kabul heeft gewoond (verklaring DVZ, nr. 10) en bevestigt hij deze verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waar hij verklaart dat hij geboren is in Nangarhar, dat hij verhuisd is als hij 4 à 5 jaar oud was naar Poli Charchi in Kabul waar hij 16 à 17 jaar gewoond heeft, dat hij in Nangarhar in een wijk in de stad woonde, dat hij daarna altijd in Kabul heeft gewoond in Poli Charchi (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5). Ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker, zoals genoteerd op de pagina's 5 en 9 van de NPO, niet dat hij slechts naar de derde klas ging en hij niet kan lezen en schrijven. Dit blijkt evenmin uit enige andere verklaring van verzoeker. Verzoeker verklaarde immers, bij de DVZ dat hij de zesde graad van het middelbaar onderwijs had bereikt (verklaring DVZ, nr. 11) en bij het CGVS dat hij naar school is geweest, is afgestudeerd van het middelbaar onderwijs, dat hij 18 à 19 jaar was toen hij afstudeerde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Ook de verklaringen in het verzoekschrift dat hij jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij 16-17 jaar oud was bij vertrek en 17-19 jaar bij aankomst in België, stemmen niet overeen met zijn eerdere verklaringen en de stukken van het administratief dossier. Zo heeft verzoeker als geboortedatum 21 maart 1999 vermeld bij de DVZ (verklaring DVZ, nr. 4) en vermeldt de door hem bij het CGVS voorgelegde taskara ook 21 maart 1999 als geboortedatum. Uit de NPO blijkt dat verzoeker op de vraag "Wat is uw geboortedatum?" antwoordt "De taskara kan je alle info terugvinden. 1999. Het begin van 2000" (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Gezien verzoeker verklaarde dat hij twee weken na de val van de overheid is vertrokken (verklaring DVZ, nr. 10), aldus op 30 augustus 2021 (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), was verzoeker reeds 22 jaar bij vertrek. Dit lijkt ook te stroken met zijn verklaring dat hij geboren is in Nangarhar, dat hij verhuisd is als hij 4 à 5 jaar oud was naar Poli Charchi in Kabul waar hij 16 à 17 jaar gewoond heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Gezien verzoeker eind mei 2022 België is binnengekomen, was hij toen reeds 23 jaar.

Het kan de adjunct-commissaris dan ook niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de gegevens die verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, daar die geenszins overeenstemmen met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij de DVZ en het CGVS.

Verzoeker laat ter gelegenheid van zijn verzoekschrift ook na concreet te duiden en te staven waarom uit de beweringen dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, dat dit een invloed heeft op hem, dat hij slechts naar de derde klas ging en hij niet kan lezen en schrijven, hij jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij 16-17 jaar oud was bij vertrek en 17-19 jaar bij aankomst in België en dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en veel problemen hebben met de taliban een minder strenge beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn verklaarde problemen met de taliban zou (moeten) volgen.

Verzoeker verduidelijkt geenszins dat hij dermate laaggeschoold zou zijn dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming. In zoverre verzoeker nog opwerpt minder sereen te zijn geweest, wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker ook niet concreet aantoont dat verweerder een veel te strenge beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft gemaakt. Noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.7.1.9. De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

4.7.1.10. De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

4.7.1.11. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker en zijn naar voren gebracht profiel als zoon van iemand die voor het Afghaanse veiligheidsdiensten heeft gewerkt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Verzoeker stelt dat hij de taliban vreest wegens het behoren tot de sociale groep van 'verwesterde Afghanen' en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging. Hij vreest dat hij als verwesterd kan beschouwd worden omdat hij Afghanistan, bij het instellen van het beroep, sinds ongeveer twee jaar heeft verlaten. Na een theoretisch betoog met verwijzing naar rapporten van gezaghebbende bronnen en rechtspraak van de Raad, betoogt verzoeker dat hij bijna twee jaar in Europa verblijft en duidelijk is verwesterd, dat hij volledig is geïntegreerd in de westerse cultuur en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores. Hij stelt nooit traditioneel Afghaanse kledij te dragen en zich casual te kleden, geen baard te hebben, zijn haar op een moderne manier te dragen en duidelijk een westerse stijl te hebben en betoogt alle religies in België te respecteren en samen te leven met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Verder stelt hij dat hij een Facebookprofiel heeft en dat hij zo zou kunnen gevonden worden. Verzoeker betoogt dat hem hierover geen verdere vragen werden gesteld ondanks zijn verklaringen hieromtrent. Daarnaast betoogt verzoeker dat de verwerende partij hem verwijt dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn om zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en zich daar niet zou kunnen vestigen bij terugkeer. Verzoeker betoogt ook nog dat hij uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan komt.

4.8.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan

was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information*

Technology”) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of*

individuals, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.3. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Waar verzoeker stelt dat verweerder hem verwijt dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn om zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren, stelt de Raad vooreerst vast dat een dergelijke bewoording niet kan gelezen worden in bovenstaande motieven. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat verweerder

ten onrechte heeft gesteld dat verzoeker zijn vrees aannemelijk moet maken en hiertoe concrete elementen dient aan te brengen doch hiertoe in gebreke blijft, dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar een verwestering.

Verzoeker stelt ook nog dat de *protection officer* hem hieromtrent geen verdere vragen stelde, niettegenstaande zijn verklaringen, doch toont geenszins aan uit welke verklaringen verweerder diende af te leiden dat verzoeker een vervolging of ernstige schade vreest omwille van een (toegeschreven) verwestering. Ook bij nazicht van de NPO blijken geen dergelijke verklaringen. Verzoeker werd bovendien gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij onmogelijk opnieuw naar Afghanistan kan terugkeren en daar een leven opbouwen. Hierop antwoordde verzoeker “*Enkel het gevaar van de taliban dat ik ze*”. Op de daaropvolgende vraag “*Wat denkt u dat er u zal overkomen in geval van een terugkeer?*” antwoordde verzoeker dat ze hem dan zullen vermoorden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Ook de raadsman van verzoeker werd gevraagd of hij nog opmerkingen had (persoonlijk onderhoud, p. 27). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens verwestering concreet toe te lichten. Het gegeven dat verzoeker geen specifieke vragen werden gesteld hieromtrent ontnam hem geenszins de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, §1, tweede lid, 1° en 39/76, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze de concrete elementen van (toegeschreven) verwestering te verduidelijken. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidige arrest, zoals blijkt uit wat volgt, terdege rekening gehouden.

4.8.2.4. Verzoeker laat ook ter gelegenheid van onderhavige procedure na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, kan vooreerst niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende twee jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 22 jaar in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds eind mei 2022 is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden, met name zijn moeder, twee jongere broers en zussen, nog in het huis in Poli Charchi in Kabul in Afghanistan wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker contact te hebben met zijn moeder via WhatsApp alsook met vrienden en dorpsgenoten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

Verzoeker voegt bij de aanvullende nota die hij ter terechtzitting voorlegt, enkele loonbrieven die een tewerkstelling in België aantonen. Echter een loutere tewerkstelling in België kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker stelt dat hij een Facebookprofiel heeft en dat hij zo zou kunnen gevonden worden. Uit de algemene landeninformatie blijkt dat de taliban zelf actief zijn op sociale media. Het hebben van een Facebookaccount is dus op zich geen probleem. Wat eventueel wel een probleem zou kunnen zijn is de inhoud van dit account. *In casu* toont verzoeker niet aan dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat hij zou worden beticht van een opvatting, gedachte of mening te hebben die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst.

Zijn betoog dat hij volledig geïntegreerd is in de westerse cultuur en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse mores, mist elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn dus losstaande beweringen die op geen enkel moment worden onderbouwd met enig document of ander element. Dit kan eveneens worden gezegd over zijn verklaringen dat hij alle religies in België respecteert, samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten, nooit traditionele Afghaanse kledij draagt, zich casual kleedt en duidelijk een westerse stijl heeft. Bovendien volstaan zijn actuele moderne haardracht, het scheren van de baard en casual kledingstijl, zijn niet nader toegelichte volledige integratie of zijn respect voor alles religies in België niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft. De Raad is van oordeel dat voormelde omstandigheden onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn *“to play the game”* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker nog stelt dat hij afkomstig is uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker nooit eerder heeft verklaard afkomstig te zijn uit Baghlan. Bij het CVGS verklaarde verzoeker geboren te zijn in Nangarhar en rond zijn 4 à 5 jaar verhuisd te zijn naar Poli Charchi in Kabul (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Bovendien volstaat het louter afkomstig zijn uit een ruraal en/of conservatief dorp niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Door het louter wijzen op burgerslachtoffers, aanwezigheid van verschillende Afghaanse groepen en het feit dat een regio zwaar door het conflict wordt getroffen, werkt verzoeker niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit ruraal en/of conservatief gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan en waarmee hij nog steeds contact heeft.

Voor het overige beperkt hij zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie die geenszins concreet op hem kunnen worden toegepast. Uit het bovenstaande kan dus niet blijken, laat staan dat verzoeker dit aannemelijk maakt, dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Hij maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, waardoor hij vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker

beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familie en vrienden.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 een betoog voert omtrent het gebrek aan gegevens met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 15 maart 2024 wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.”

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van

tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geveiseerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermog, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker nog wijst op het repressieve beleid van de taliban en in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 stelt dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, stipt de Raad aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

4.8.2.5. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder in de bestreden beslissing en de aanvullende nota worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt en het een direct gevolg is van de internationale sancties, dewelke werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.8.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden, met name zijn moeder, twee jongere broers en zussen, nog in het huis in Poli Charchi in Kabul in Afghanistan wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker contact te hebben met zijn moeder via WhatsApp alsook met vrienden en dorpsgenoten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5).

4.8.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl.

de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in

2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken dat zijn regio van herkomst de provincie Baghlan is. Immers motiveert verweerder in de bestreden beslissing "*U bent geboren in het dorp Kham, provincie Nangarhar. U verhuisde rond uw vijfjarige leeftijd naar de wijk Pul-i-Charkhi gelegen in het district Bagrami, provincie Kabul (...)*". De Raad herhaalt dat verzoeker nooit eerder heeft verklaard afkomstig te zijn uit Baghlan. Bij het CVGS verklaarde verzoeker geboren te zijn in Nangarhar en rond zijn 4 à 5 jaar verhuisd te zijn naar Poli Charchi in Kabul (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

Verzoeker is aldus afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en van de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023.

4.9.3. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven in punt 4.4.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in punt 4.9.2. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kabul alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Waar verzoeker stelt dat België verplicht is om, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten in de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending wordt veroorzaakt door een overheidsactor of door een particulier, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER